

Алекс Паусидес

СТАНОВНИК ВЕТРА

*Ојросџиџе шџо нешџо не владам
древним умећем сџиховања.*

Аполинер

БУСОЛА

Рука му је бусола сред хаоса
Једра се дижу и усуд је коцка у простору празном
Нема капетана да се оглуши о глас ових сирена
Удаљеност обећава острва усидрена на длану

ПРОРОЧИШТЕ

Погледах те на небу острва
У неминовности потопа и ужарености острвљеног Икара
Хиљаду година проведе путник пред морем од желеа
Али воде беху тек немо огледало пред саблажњивим
Трава прекрива простор
Где треба да влада ред прозрачности
Но звезде завијаше, хармонија им се раштимова
Док људи размењиваше интиму на фудбалском игралишту
Читаве масе нагрнуше
На примамљиво царство самоће.

ПОХВАЛА УТОПИЈИ

Острвље које тек треба открити
Немој само да ми се указујеш на пучини
Девичански одвојеној од барки

ПОЈЕЗИС

Зеница ипак изокреће
Даљину путника

ДАМОКЛО

Нема крхкијег створа од човека
И најмања катаклизма га руши

Скамењен страхом пред немогућим
Између неба и бездана остајем

Нека моја глава падне попут добитне карте на сто
Живим под оштрицом мача картарошке игре

ОРФЕЈЕВА ПЕСМА

И ја пођох у Колхиду у потрази за златним руном
Крила су горела као восак на путу ка сунцу
Ту и тамо би се стрвине храниле мојом јетром
Ту и тамо и ја сам био Спаситељ
Ту и тамо и Лењин беше
Ту и тамо и Томас Мор попи чај са мном
Нисам био стрпљив па окренух лице диму

ИСКАРИОТ

Иза леђа чује одрон симбола
Док тост умаче у крокодилске сузе

У храму лицитирају утопију
Најбољи понуђач ће укинути варку видика

Дуги сан о савршенству је готов
Бич ће опет фијукати над нама

НАСЛЕЂЕ

Човек носи пут на ногама
Не на линији која нестаје иза њега

ЧОВЕКОВА КУЋА

Човек пуни кућу лицима
 Бродовима, облацима, магијама и земљама.
 Нежност која мањка у кухињи
 Човек може да нађе у поврћу
 Само да му у рукама буде чиста вода
 Те да збаци све те незнатне страхоте прашине
 И да сложени обреди ватре распале скромну светковину
 Око распусног оца и кротке кћери
 Обоје везани осмехом осећањима и непцима
 Дубљим прожимањем и од саме тишине
 Која их прекрива, заправо обасјава
 Сасвим слабом светлошћу што их позива
 На још пригушенији разговор
 Тако да чежња не може да разапне своју свилу
 Бића препуна мора и слаткастог ваздуха
 Створења спојена љубављу даље од времена
 И погубни милозвучни гласови жеље
 У трену човек изнесе на продају
 Крзна, барут, зачине, сва чудеса
 Што их чкиљава светлост ове просторије
 Становник ветра неће за руку држати
 И неће бити дављеника и поплава
 Нити сломљених чини а ни разбијених држава
 Које неће стишати своју халабуку у овој кући
 У кући коју човек оснива на песку
 На земљи још плодној од његовог сна
 Којим једна девојчица столује
 Попут чистог ваздуха
 Који све уме да обасја

СТАНОВНИК ВЕТРА

Прсти јесени спуштају се на моју постељу
 Споре птице које је ветар поседовао
 Јесен је питома жена добар пријатељ питка вода
 Помало онај ваздух који недостаје понекад
 Јесен долази ћутећи о својим тегобама
 Шта јој је није јој добро у мојој руци
 Ама ја јој ништа не радим отварам јој врата
 Сама да уђе макар ја и себи био смешан

Научим чак и песме које су у моди
Сваког јутра купујем цветак
Изводим непојамне обреде
С анђелима који настајују смирај дана
Ах ту постајем докраја смешан
Чекам у тами иза притворених врата
Неизводљиву жену
Да видимо шта се дешава јесени
Зашто пребацује своје бескрвне прсте на моје поседе

Нека зелено лишће отпадне и нека све испуни
Својим нечујним треском
И нека се све испрља лепотом оболелом
Од увелог лишћа
Добро дошли у кућу нека кажу своје стихове и друге пакости
Могу да седну на мојој глави на страни разума
На креветском узглављу на мојој старој ремингтонки
Нека попију рум и између себе поделе моје грицкалице и моје крпице
Нека напоскон постану господари толиког простора
Једино што имам то им и нудим

Нека живи живи јесен њено живо лишће на мојим раменима
У мојим стопалима међу вилењацима који се спотичу о мене
Нека буду и нека ме пусте да узјашем један лист и да путујем ветром
Хоћу да отпочнем пут ка лепоти
Најпрозрачнијих и најједноставнијих ствари
Ка сићушности која ми недостаје ка свему што куца
У инсекту у прашини у осушеном листу
У животу који исцури па се изнова рађа
У смрти у хаосу у светлости
У славу обичних појмова
Dixit јесен али одлично окрећеш лице
Па се смејеш па заћутиш па увећаш ужитак
Ти који си становник ваздуха и прозора

(Са шпанској превела Силвија Монрос Сшојаковић)